

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

13/09/2026

Εορτάζουμε σήμερα, αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί, τα προεόρτια της Παγκοσμίου Υψώσεως του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού και το σημερινό Ευαγγελικό Ανάγνωσμα που ακούσαμε προ ολίγου θέλει να μας προετοιμάσει κατάλληλα πνευματικά, ώστε να αντιληφθούμε το μέγα μυστήριο της σταυρωμένης αγάπης του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο οποίος σταυρώνεται για να λυτρώσει τον άνθρωπο από την αμαρτία και τον θάνατο.

Ο Κύριος συνομιλεί με τον Νικόδημο, τον νυκτερινό εκείνον μαθητή Του, που μαζί με τον Ιωσήφ τον από Αριμαθαίας θα ζητήσουν από τον Πιλάτο κατά την Σταύρωση το σώμα του Κυρίου ώστε να το ενταφιάσουν. Λέγει, λοιπόν, ο Κύριος στον Νικόδημο, που θεωρούσε ότι ο Χριστός είναι ένας ακόμη διδάσκαλος του Νόμου, ένας ακόμη μεγάλος προφήτης: «οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ». Κανείς προφήτης Νικόδημε του λέγει δεν έχει ανεβεί στον ουρανό, παρά μόνο Εγώ που κατέβηκα από τον ουρανό και προσέλαβα την ανθρώπινη φύση και την ανέβασα στον ουρανό. Είμαι πανταχού παρών και τα πάντα πληρών. Αδυνατούσε ο Νικόδημος να κατανοήσει ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος που ενηνθρώπησε, για να σώσει τον άνθρωπο.

Και συνεχίζοντας τον λόγο Του, ο Κύριος παρομοιάζει τον εαυτό Του με το χάλκινο φίδι: «Καὶ καθὼς Μωυσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον». Όπως ακριβώς ο Μωυσής με εντολή του Θεού ὕψωσε σε πάσσαλο το χάλκινο ομοίωμα φιδιού με σκοπό να σώζονται οι Εβραίοι κοιτάζοντάς το μετά από τα δαγκώματά τους από τα δηλητηριώδη φίδια της ερήμου, έτσι και ο Υιός του ανθρώπου πρέπει να υψωθεί - κρεμασθεί ψηλά, και όποιος τον ατενίζει να λυτρώνεται από το θανατηφόρο δηλητήριο της αμαρτίας, ώστε να μην χαθεί εκείνος που πιστεύει σε Αυτόν, αλλά να έχει ζωή αιώνια. Τί παράδοξο αδελφοί! Ο Χριστός να παρομοιάζει τον εαυτό Του με φίδι; Ναι, πράγματι! διότι το χάλκινο φίδι ήταν ομοίωμα φιδιού και όχι πραγματικό φίδι, έτσι και ο Χριστός έγινε για εμάς επάνω στον Σταυρό κατάρα, αφού φορτώθηκε τις αμαρτίες μας, ταυτίζοντας τον εαυτό Του με

αυτές, χωρίς όμως πραγματικά ο Ίδιος να έχει καμία σχέση με αυτές, γιατί ο Ίδιος είναι αναμάρτητος.

Ο Θεός έστειλε στον κόσμο τον Υιό του για να σωθεί ο κόσμος από Αυτόν κινούμενος από την αγάπη του προς τον άνθρωπο και όχι από κάποια αναγκαιότητα: «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ». Πόση αγάπη θεϊκή!

Περαίνοντας τον λόγο μου αγαπητοί αδελφοί, μου έρχονται στο νου οι λόγοι του Οσίου Θεοφόρου νέου πατρός ημών Διονυσίου της Κολιτσού, ο οποίος έλεγε ότι: «Αν ο άνθρωπος ήξερε πόσο τον αγαπά ο Θεός, θα έκλαιγε από χαρά κάθε μέρα. Αλλά επειδή δεν το ξέρει, δεν κλαίει... Ο Θεός μας καλεί σε Αυτόν κάθε στιγμή. Και αν στραφούμε λίγο με την καρδιά μας προς Αυτόν, έρχεται με όλη Του την αγάπη και μας γεμίζει με τη χάρη Του. Η πνευματική ζωή δεν είναι βάρος, αλλά βαθιά χαρά. Μόνο η αμαρτία καταπιέζει τον άνθρωπο, τον κάνει ανήσυχος και φορτωμένο. Οποιος φεύγει από την αμαρτία και ανοίγει την καρδιά του στον Χριστό, νιώθει αληθινή ελευθερία και ουράνια γαλήνη».

Να μας αξιώσει ο Θεός να προσκυνήσουμε αύριο τον Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό και να λάβουμε τη χάρη Του για τη συνέχιση του πρόσκαιρου βίου μας, εδώ επάνω στη γη. Να σηκώνουμε καθημερινά τον σταυρό μας αγόγγυστα, με χαρά και υπομονή, στο πένθος, στην αρρώστια, στην αδικία. Η ζωή του Χριστιανού οφείλει να είναι σταυρική, δεν μπορεί να υπάρξει Ανάσταση εάν δεν προηγηθεί η Σταύρωση, ο θάνατος. Να σταυρώνουμε τον εαυτό μας, τα πάθη μας, τον εγωισμό μας, αλλά δεν αρκεί μόνον αυτό, χρειάζεται και η ενεργοποίηση όλων εκείνων των δωρεών, των χαρισμάτων που λάβαμε κατά τη βάπτισή μας. Να ξεγλιστρούμε από τις παγίδες του διαβόλου και να κάνουμε πράξη και έργο το θέλημα του Θεού. Να μάθουμε να συγχωρούμε και να θυσιαζόμαστε για τον συνάνθρωπό μας. Μόνον έτσι αδελφοί θα μπορέσουμε να ακούσουμε το: «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν». Αμήν

π. Σωτήριος Κανέλης